

Не. Него само го занимават ония остри катаклизми, сурови борби — причините на които каточели независят от нас и които са едно логическо последствие от ония големи трагизми и жестоки конфликти — които е преживяло дотсега нашето племе.

Него го интересува само този живот на душата — която, макар вече значително разширена, осветлена от социалните промени и до известна степен „модернизирана“ — все пак в дълбините си пази много тъмни сили — битвите между които са жестоки, загадъчни и сурови.

И всички герои на Немирова са жертва на тия тъмни сили. Те носят в душата си по нещо, което го има във всякого от нас.

И без предвзетост в стила, без ония правила на изживялата века си „естетика“, а с една непринудена художествена простота Немиров е нахвърлял смели и широки картини на нашия бѣт, разгърнал е като на длан неговата особеност и затова всичко ни се вижда така истинно, правдиво и рѣдно.

Лалю — слугата в големия чифлик — е малко сгърбено, грозно и със криви крака човече.

Той всякжде възбужда само подсмив. А и увисналите му дебели бѣрни каточели всякога са усмихнати.

Ала в душата на този човек нещо „гори“, има „вечен бунт“.

Метеж може да има само между недоволните ѝ робите.

Робството е по-вече физическо страдание на невежи хора; за интелегента, за културния човек — то е само душевно терзание.

На пръв поглед е така, ала в сѣщност е сѣвсем другояче.

Лалю е един полуграмотен, прост работник — но той страда само душевно.

Той е бил някога щастлив. Макар и грозен, Дона се е сжгласила да му бѣде жена — за да се отжрве от срама на обезчестена мома — и той е имал семейна радост.

Ала незадълго трае това. В сѣщия чифлик постѣпва на работа и Янко, роднина на управителя.

И Дона се влюбва в него.

Янко е красив, снажен момък и умее да разкавва. Душата на Дона се сѣбужда и вижда в Янко мъжа, който би трябвало тя да има.

Макар и много обичана от своя мъж и никога необиждана от него — тя не е доволна от своя живот, тя се чувства робиня и жадува да скѣса оковите, да презре още